

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. ***, 09 февруари 2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – ***, в публично съдебно заседание, проведено на трети февруари през две хиляди и петнадесета година в състав:

СЪДИЯ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело №789 по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по повод жалба на М.Б.М., в качеството ѝ на управител/представляващ етажна собственост (ЕС) в гр. ***, ул. ***, ***, ***, против решение на МЕЖДУВЕДОМСТВЕНАТА КОМИСИЯ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И ПОДПОМАГАНЕ КЪМ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ (МКВПМС), взето по протокол №1 от 11.02.2013 г. В ЧАСТТА му по т. 5 във вр. с Приложение №2, т. ***, с което на посочено основание „ЗУЕС“ е отказано предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане възстановяването на жилище, засегнато от бедствие. С жалбата се иска отказът на Комисията да се отмени, като издаден при неспазване на установената форма, както и като немотивиран, поради липса на изложени в същия фактически и правни основания за неговото издаване, които да обосновават отказ за „финансиране“, което сочи като съществено процесуално нарушение. Жалбоподателят твърди, че решението на МКВПМС е несъответно и на целта на закона, поради което подлежи на отмяна на основание чл. 146, т. 5 от АПК, тъй като целта на Закона за защита при бедствия (ЗЗБ) и Правилника за организацията и дейността на МКВПМС (ПОДМКВПМС) била възстановяване и обезщетяване на вредите, нанесени от природното бедствие на гражданите и техните домове. От административния съд жалбоподателят иска да се произнесе по същество, като отмени издадения административен акт и постанови уважаване на искането за отпускане на обезщетение. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от М.М..

Ответникът по жалбата - МЕЖДУВЕДОМСТВЕНА КОМИСИЯ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И ПОДПОМАГАНЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ в писмено становище и пред съда чрез процесуалния си представител възразява срещу допустимостта на обжалването, като направено след срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, както и по същество - срещу основателността на жалбата, предвид наличие в производството по издаване на издадения административен акт на „обективните изисквания на чл. 28 и сл. от ПОДМКВПМС“. В съдебно заседание пледира наличие на основание за постановения отказ в нормата на чл. 29, ал. 3 от ПОДМКВПМС. Заявява, че сградата не е понесла щети, както и че по делото липсват представени доказателства, от които освен да е видно, че собствениците на отделните обекти в етажната собственост са физически лица, така и какво е разпределението на отделните

индивидуални имоти и какво е процентното притежание от имота на всеки отделен собственик.

Административен съд - ***, като обсъди доводите на страните и във връзка с представените по делото доказателства, намира следното:

По допустимостта на обжалването:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лица, разполагащи с активна процесуална легитимация да оспорят административен акт, с който се засягат техни материални права и законни интереси. По повод възражението на защитата, направено в съдебно заседание, за липса на надлежна представителна власт у М.М. да обжалва решението на МКВП от името на етажната собственост, същото е без основание, видно от представен и приобщен по делото протокол от ОС на ЕС от 29.05.2012 г., с което М. е упълномощена като представител на собствениците. По отношение срочността на обжалването: в оспорвания акт липсва указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва същия, следователно предвид правилото на чл. 140, ал. 1 от АПК срокът за обжалването му се удължава на два месеца. В настоящия случай срокът за обжалване е започнал да тече от датата на получаване на уведомително писмо от Кмета на Община *** с изх. №12/Д-3749-1 от 25.03.2013 г., приложено по делото ведно с обратна разписка, удостоверяваща връчване на М.М., представител на етажната собственост, на 04.04.2013 г. От това следва, че жалбата, подадена по пощата с дата на пощенското клеймо 19.04.2013 г. е в срок. С тези доводи съдът отхвърля искането на процесуалния представител на ответника за оставяне на жалбата без разглеждане като недопустима в условието на чл. 159, т. 5 от АПК и прекратяване на производството по делото.

На следващо място, видно от съдържанието на оспореното по съдебен ред решение на МКВПМС, същото съставлява волеизявление - изричен отказ да бъде предоставена възстановителна помощ за преодоляване последиците от бедствие. В това производство, съгласно изискванията на Закона за защита при бедствия (ЗЗБ) и ПОДМКВПМС, Комисията взема решение за отпускане на целевите средства от републиканския бюджет за предотвратяване на последиците от бедствия, като контролира целевото им разходване. Горното предполага, че обжалването пред съд решение има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което същият е допустимо да бъде подложен на съдебен контрол за законосъобразност. Доводи в подкрепа на тази позиция се извличат директно от нормите на Конституцията на Република България, чиито разпоредби имат непосредствено действие и другите закони не могат да им противоречат (чл. 5, ал. 1 и 2). Съгласно чл. 56 от Конституцията на РБ всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени неговите права или законни интереси. На свой ред разпоредбата на чл. 120, ал. 2 на Конституцията на РБ гласи, че гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените в закона. Предвид ролята и значението на така цитираната обща клауза, както и съобразно практиката на Конституционния съд, тълкувал винаги ограничително изключването на съдебното обжалване на административните актове, уредено в чл. 120, ал. 2 от Конституцията, настоящият съд приема, че тъй като решенията на МКВП към МС не са изключени изрично от кръга на подлежащите на обжалване

административни актове, същите подлежат на съдебен контрол за законосъобразност и за тях важат специалните правила на ЗЗБ, подзаконовите актове по неговото прилагане, както и общите правила на АПК. Налице е и другата необходима предпоставка за приложение на общата клауза на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, а именно, че у настоящия жалбоподател е налице интерес да обжалва решението на МКВПМС, тъй като същото засяга материални права и законни интереси на собствениците от ЕС.

По основателността на жалбата:

Административен съд – ***, като взе предвид становищата на страните, представените по делото доказателства и извърши проверка за законосъобразност по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146 от АПК, намира същата за основателна, като съображенията за този извод са следните:

От фактическа страна се установява, че след природно бедствие - земетресение, случило се на 22.05.2012 г. с епицентър на територията на област ***, Кметът на община ***, в изпълнение на правомощията си по чл. 65, ал. 2, т. 1 и 3 от ЗЗБ, въвежда в изпълнение общинския план за защита при бедствия, обявява бедствено положение на територията на общината и сформира и назначава общинска комисия за установяване и оценка на вредите от бедствието със задача да създаде организация по сформирание на екипи от експерти и да извърши оценка на щетите на засегнатите от бедствието жилищни имоти на *физически* лица по населени места на територията на община ***.

С молба вх. №12/Д-3749 от 01.06.2012 г. живущите в ***, ***, на ул. *** в гр. ***, посредством управителя на етажната собственост, искат от Кмета на Община *** в сградата, която обитават в режим на етажна собственост, да бъде изпратена Общинската комисия, която да извърши оглед и оценка на щетите, нанесени вследствие природното бедствие. Комисията, след направения оглед е установила, че жилищната сграда, построена през 1985 г., състояща се от сутерен, партерен етаж, четири жилищни и един тавански етаж, с конструкция от стоманобетонени фундаменти, колони, греди и плочи, с ограждащи и преградни стени от керамични тухли, не е понесла видими деформации и пукнатини в основните носещи елементи. Щетите, нанесени от земетресението са посочени като външни и вътрешни пукнатини, паднали комини и счупени стъкла. Инженер-конструкторът е направил заключение, че повредите по сградата не застрашават здравето и живота на обитавашите я, при ремонтните работи по отстраняването им не се налага намеса по носещата конструкция на сградата, като същата е годна за обитаване при първоначално заложената сигурност. Установените щети са оценени на стойност на 1 041.20 лв. (хиляда четиридесет и един лв. и двадесет ст.)

Видно от писмо с изх. №102-07-363/07.02.2013 г. на 11 февруари 2013 г. е свикано заседание на МКВПМС с определен дневен ред. Към писмото е приложен и доклад относно предоставянето на средства от републиканския бюджет за преодоляване на последиците от бедствия. В доклада се съдържат два проекта на решения във връзка с преодоляване на последиците от земетресението в област ***. Първото за утвърждаване на целево финансиране общо в размер на 32 737 967 лв. съгласно приложение №1 и №2, като конкретно относно преодоляване на последиците от земетресението и при наличие на необходимите за това

предпоставки, размерът на помощта във всеки отделен случай е предложено да бъде в размер на 70% от оценката на вредите, когато са на стойност до 10 000 лв., както и възстановителна помощ в размер на 10 000 лв. във всички случаи при експертни оценки над тази стойност. Вторият проект на решение съдържа предложение да се откаже целево финансиране, като конкретно относно вредите от земетресението се предлага в случаите на нанесени щети на общи части на етажна собственост, леки вреди, при които не се засяга конструкцията на сградата, с изключение на жилища на лица в неравностойно положение, да не се предоставят средства. И двата проекта, ведно с мотивите и предложенията към тях са приети от МКВПМС. С решение, в частта му по т. 5 във вр. с приложение №2, т. ***, взето по протокол №1 от 11.02.2013 г. Комисията е отказала на етажната собственост на ***, ***, находяща се на ул. *** в гр. ***, предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане възстановяването на сградата, с посочено единствено и лаконично основание „ЗУЕС“.

При така установеното по фактите Административен съд – *** намира от правна страна следното:

Съдебната проверка на законосъобразността на оспорван индивидуален административен акт, съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия, а обхваща установяване на компетентността на издателя на акта, спазване на законовите изисквания за форма на административния акт, провеждане на процедурата по издаването му в съответствие с установения процесуален ред, съобразяване на акта с материалноправните разпоредби както и с целта на приложимия закон.

Процесният административен акт – решение за отпускане на целеви средства под формата на възстановителна помощ е издаден от компетентния административен орган съгласно чл. 56, ал. 1, във вр. с т. 4 от ЗЗБ. Съставът на МКВПМС е определен съобразно изискванията на чл. 54 от ЗЗБ.

Като индивидуален административен акт отказът, описан под №*** от Приложение №2 към т. 5 от протокол на МКВПМС от 11.02.2013 не отговаря на изискуемата от АПК структура и форма. Актът, именуван решение, съдържа наименованието на издалия го орган, датиран е и подписан от Председателя на МКВПМС, като се приема, че съдържа и посочване, в списък (Приложение №2), на адресата си, посредством вписване на лицето – представляващо го, както е вписан и адрес на етажната собственост. Но отказът, предмет на оспорване не съдържа мотивна част. Препратката, лаконично, към ЗУЕС (Закон за управление на етажната собственост), не може да се приеме за мотив. Не съществува правна възможност цял нормативен акт да е мотив за постановяване на позитивен или негативен индивидуален административен акт по отношение на търсещата административна защита или съдействие страна. При отказ да се издаде исканият от молителя административен акт с мотивите е следвало да се отговори определено на искането на молителя, като в случай на отказ да се посочат конкретните пречки и липсата на законни изисквания, които не позволяват да бъде уважено искането му (решение №46/17.07.1975 г. по адм. дело 46/75, III г.о. на ВС). В случая дори и при съобразяване с ТР №16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС не може да се приеме, че приложените към административната преписка мотиви и доклад са доводите, обосновавали постановения отказ, тъй като не е ясно въобще каква е относимостта на ЗУЕС,

посочен така общо и неопределено, към постановления отказ. Общите и лаконични мотиви са равни на липса на мотиви. Комисията в своята дейност е обвързана изцяло от разпоредбите на ЗЗБ и ПОДМКВПМС, но посочените, а и безспорно приложими нормативни актове, нито са упоменати, нито съобразени при произнасянето във връзка с искането за предоставяне на възстановителна помощ в процесния случай, както по отношение на неговата допустимост, така и относимо към неговата основателност. След като Комисията е обвързана пряко от разпоредбите на посочените по-горе нормативни актове, да се препраща към ЗУЕС, а особено към ЗУЕС в цялост, е абсолютно незаконосъобразно. Неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е винаги основание за отмяна на постановен административен акт. Мотивирането на административните актове е изискване за тяхната законосъобразност и необходимо условие за осъществявания контрол от страна на съда върху дейността на административния орган по издаването на акта.

Във връзка с горното обжалваният административен акт не съдържа посочване и на фактическите и правни основания за издаването му. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган е счел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност да уважи или не, отправено до него искане. Съдебната инстанция по същество преценява законосъобразността на обжалвания административен акт на базата на съдържащите се в него фактически и правни основания за издаването му (чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК), като проверява дали те действително са се осъществили и ако са се проявили, следват ли от тях, по силата на правната норма, разпоредените правни последици, т. е. законосъобразността на административния акт се преценява, въз основа на фактите във връзка с правото, посочени в него, които съдът не може да допълва или заменя. В случая липсата на посочване на фактически и правни основания за издаване на отказ, мотивира съда да приеме, че оспорваният административен акт е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК, поради нарушаване изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 35 от АПК. Нарушаването на посочените императивни изисквания на АПК за форма, пълната липса на мотиви, както и в тази връзка непосочването на фактическите и правни основания за издаването на акта, в случая се явяват абсолютна предпоставка за неговата отмяна.

На основание изложеното съдът намира, че е налице опорочена процедура по издаването на процесния административен акт в посочената му част. Тъй като предвид всички горни изводи не може да се приеме, че административният орган се е произнесъл по същество, а естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество от съда, тъй като отпускането на възстановителна помощ и определянето нейният размер са изцяло в компетентността на МКВПМС, преписката следва да се върне на МКВПМС за ново разглеждане и произнасяне, като процедурата следва да се съобрази първо с допустимостта на искането и след това с неговата основателност.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 във вр. с чл. 173, ал. 2, предл. 3 от АПК Административен съд – ***

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерски съвет (МКВПМС) на Република България, взето по протокол №1 от 11.02.2013 г. В ЧАСТТА му по т. 5 във вр. с Приложение №2, т. ***, с което е отказано предоставяне на възстановителна помощ за подпомагане по отношение на етажната собственост на ***, ***, находяща се на ул. *** в гр. ***, представлявана от М.М., в качество управител.

ВРЪЩА делото като преписка на МКВПМС за ново произнасяне във връзка с молба вх. №12/Д-3749 от 01.06.2012 г. от етажната собственост в ***, *** на ул. *** в гр. ***, представлявано от М.Б.М., в качество управител, при съобразяване с указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: